

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap. VIII. De aliis virtutibus requisitis in Superiore, pro bono communi sibi
commissæ Communitatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

ria, quæ nosse cuperet, fideliter audiret. h. i. Cui concordat, quod refert Drexelius: Aulicus quidam interrogatus ab Em. D. Cardinal. quodam, cujus consilarii consilium esset fidelissimum; respondit, contemneris aurum, & spem mercedis. h. i.

CAPUT VIII.

De aliis virtutibus requisitis in Superiore, pro bono communi sibi commissa communitatis.

NB. *S*uperiores in nostro Ordine vocantur *Ministri, & Custodes*, in quibus etiam *Guardiani* intelliguntur, ut ait *S. Bonav.* in *expos. Regl. c. 4. Ministri, quorum est ministrare, & non ministrari, exemplo Christi. Et Custodes, quorum est, curam gerere infirmorum: nam Samaritanus Custos interpretatur, qui curam habuit vulnerati &c. Luc. 10. Nomina autem Custodum, & Ministrorum, etsi diversis appropriantur, tamen circa easdem personas dicunt, modum officii in hoc Ordine Prelatorum. Ministerium dicit humilitatem, custodia autem vigilantiam insinuat pastoraalem, ne propter humilitatem sic dimittatur auctoritas, & evigilantiam ne periclitetur Ordinis disciplina. h. i.*

*I. NB. Q*uoniam omnes eis necessarias virtutes superioribus Capitibus comprehendere nequivi, hinc resumo illarum explicationem ac propositionem, attamen non ex proprio, sed altiori aliorum iudicio. Has brevi compendio proponit
P. Eligius

P. Eligius Bassens Capuc. vir scientiâ & religione plurimum venerandus, v. Prælatas, §. 17. ubi inquit:

II. Virtutes requisita in Prælatas sunt. Primò, tenentur bonum commune Religionis semper affectare, propriò commodò postpositò; pro regulari observantia vitam, si opus fuerit, in periculo constituent, & justitiam semper præ oculis habentes: ipsa enim est pax Religionis, tutamentum observantia regularis, immunitas communitatis, nutrimentum spiritale Religiosorum, gaudium, silentium, & securitas in pulchritudine pacis.

III. Secundò, In Prælatas maximè est necessaria Fortitudinis virtus: Justitia enim sine fortitudine terga nonnumquam vertit, atque eos deserit, quos tueri deberet; sicut fortitudo sine justitia iniquitatis fomes est. Ad quam pertinet, virtute & valore irrumperè iniquitates, non extimescendo faciem potentum, innocentes contra malignantes validè protegere: cum aliquibus reis aliquando dissimulare. Tunc enim, si ab ea separetur prudentia, que est omnium virtutum moralium forma, fortitudo rem & nomen fortitudinis perdet, & ad vitium temeritatis accedit. Prudenter enim quandoque dissimulantur peccata, ne inde graviora incommoda, gravioraque mala suscitentur.

IV. Tertiò, Inesse debet Prælatas pietas & misericordia, non nimia tamen, sicut nec nimia justitia, & severitas; sed miscenda est lenitas misericordie cum severitate justitie, & rigor justitie cum oleo misericordie, faciendo quoddam ex utroque temperamentum, ut neque multa asperitate exulceren-

ceren-

cerentur subditi, nec nimia benignitate solvantur. Quamvis in plurimum debeant Pralati esse procliviores in pietatem, & benignitatem, maxime in parvis & vulgaribus culpis. Non enim conducit, quaslibet & omnes simpliciter punire. h. i. Pergit cit. Author.

V. Porro Pralatorum munus est, suam Congregationem à vitiis & peccatis expurgare, ut boni quietè ad opus suum exire, & ad operationem suam usque ad vesperam mortis, & beatam illam spem consequi valeant; & ne morbida & scabiosa oves inficiant sanas. Prius tamen correptio fraterna commendata in Trid sess. 13. de reform. c. 1. precedere debet, à qua dolor & verecundia peccatorum aliquando originatur, quæ à sacris Canonibus pro non parva pœna reputatur. Ita prudenter & piè docet Rodriquestom. 3. qq. Regul. q. 34 a. 5. 6 & 7. h. i.

VI. Insuper S. Congregatio Em. DD. Cardinal. in Decretis editis Romæ 1695. 18. Julii, autoritate SS. D. N. Innocentii XII. nunc felicissimè regnantis, (de quibus mentio facta supra l. i.) plura requirit in Provincialibus, ceterisque, ad quos spectat, quosque alloquitur. Quorum Decretorum authenticum exemplar Romæ impressum, eodemque anno sibi transmissum mihi legendum & exscribendum exhibuit Reverendissimus D. Alexander ab Henn, imperialis & exempti Monasterii S. Maximini, Ordinis S. Benedicti Abbas dignissimus, cujus memoria, quæ est in benedictione, prostat in plurimis & maximis suæ Religionis & ferventis zeli monumentis; in cu-
jus

jus etiam Monasterio viget vita exactè communis). Inter alia etiam hæc mandantur præfatis Superioribus.

VII. Eadem S. Congregatio, Sanctitatis suæ auctoritate committit, & in virtute S. obedientiæ præcipit præfatis Superioribus, ad quos pertinet, ut in supra-dictis Conventibus non collocent nisi Religiosos graves, devotos, exemplares, Regularis observantia, & puritatis Regula studiosos, orationi præferim ac mortificationi (sine quibus non potest religiosa vita consistere) addictos; quique consentiant exactè servare vitam communem: atque inde amoveant eos omnes, qui tam sanctæ ordinationi contradicere, seu verbis & factis quoquo modo sese opponere audeant.

Ut autem tam laudabilis vitæ institutum, & regulari professioni maximè proprium Religiosi alacrius arripiant, omnisque excusatio infirmioribus præcludatur, eadem S. Congregatio similiter præcipit Superioribus antedictis, ut memoratis Conventibus (imploratâ etiam, si opus fuerit, Apostolica Auctoritate) præfici omnino curent viros, non solum disciplina zelo, sed etiam charitate, & morum suavitate præditos, patientes, fraternitatis amatores, misericordes, quorum regimini libenter alii se submittant.

Studeant verò præcipuè, ut ea omnia, quæ tam ad victum & vestitum, quàm ad reliquas vitæ necessitates pertinent, singulis Religiosis promptè subministrentur, ac præsertim agritudinis tempore nihil alicui desit, quod ad sanitatem recuperandâ pertineat. Ac propterea Religiosos in iisdem Conventibus

morari non patiantur ultra eum numerum, qui ex illorū redditibus, & consuetis communibus, vel etiā singulorū eleemosynis, aliisve quibuscumq; obventionibus pariter in commune conferendis valeat commodè sustentari. Eos verò, qui semel prefata observantia, & exactæ vitæ communi libenter, ut verè Religiosos viros decet, sese subjecerint, ut in ea laudabiliter perseverent, nullatenus à memoratis Conventibus nolentes transferant, nisi fortè ad alia Monasteria, ubi similis observantia vigeat, iisque pariter de omnibus ad vitam necessariis possit commodè provideri.

Sciant verò Superiores prædicti, eos, qui prefata omnia sedulo, ut par est, adimplere curaverint, specialem à Sanctitate Sua, & Sede Apostolica inituros gratiam & protectionem, atque, in iis præcipue quæ ad antedictam observantiam stabilien- dam pertinent, favorem omnem & auxilium expeturos: qui verò è contra negligentes, aut (quod absit) contumaces fuerint reperti, gravibus pœnis pro modo culpe, & etiam privationis officiorum, ac perpetuæ inhabilitatis ad ea, aut alia in posterum obtinenda puniendos fore. Prefata autem observantia nihilominus stabilienda per alios Superiores, vel per Commissarios Apostolicos, ubi opus fuerit, etiam extra Religionem assumendos à S. Sede efficaciter providendum; omnemque interim, ubi eadem observantia non vigeat, recipiendi Novitios licentiam denegandam. Hucusque tenor Decret. S. Congreg. pro Conv. intra Fines Italiæ &c.

VIII. Singularem charitatem in Superioribus requisitam à S. Congreg. Emm. DD. Cardinaliū,
nervosè

nevosè admodum inculcat *S. Bern.* serm. 76. cant. dum inquit: *Non otiosè toties repetitum est Joan. 20. Petre amas me, in commissione ovium. Et ego quidem id significatum perinde puto, ac si illi dixisset Iesus: nisi testimonium tibi perhibente conscientia, quòd me ames, & valde, perfectèque ames, hoc est, plùs quàm tua, plùs quàm tuos, plùs quàm & te, ut hujus mee petitionis numerus impleatur, nequaquam suscipias curam hanc, nec te intromittas de ovibus meis, pro quibus sanguis utique meus effusus est. Terribilis sermo, & qui possit etiam impavida quorumvis tyrannorum corda concutere. Propterea attendite vobis, quicumque opus ministerii hujus sortiti estis: attendite, inquam, vobis, & pretioso deposito, quod vobis concreditum est. Civitas est, vigilate ad custodiam, consordiamque: Sponsa est. studete ornatui: oves sunt, intendite pastui. hæc ille.*

S. Chrysof. insuper ait, charitatem Prælati debere instar Saulis (qui ab humero & sursum fuit altior universo populo.) excedere præstantiâ charitatem aliorum. Licet non in omnibus inveniantur, imò fortè in paucis, prout deplorat *S. Gregor.* in c. 10. l. 1. Reg. *Plerumque enim culmen Prælationis accipiunt, qui in charitate Dei & proximi perfecti non sunt. h. i.*

Hanc charitatem si perfectam habuerit, perfectè officium suum exequetur; *Superiorum autem officium est, subditos ritè continere in officiis suis; ut ait Rodericius. Attamen dicta charitas non sit blanda, nec effeminata, sed matura, quæ rigorem lenitate temperet: nam, ut S. Propper ait:*
leniter

leniter castigatus exhibet reverentiam castiganti : asperitate autem nimia increpationis offensus , nec increpationem recipit , nec salutem. Et S. Gregor. l. 19. moral. Regat disciplina vigor mansuetudinem , & mansuetudo ornet vigorem ; & sic alterum commendetur ex altero , ut nec vigor sit rigidus , nec mansuetudo dissoluta. h. i.

CAPUT IX.

*De studio Orationis , amando à Superiore Regula-
ri , pro spiritali profectu suorum subdito-
rum.*

I. NB. *Q*uoniam (ut ait Dionys. Cartus. a. 21. de reformat. Claustral.) *sine auxilio gratiae Dei nil meritorie agere possumus , immo nec cogitare ; quò major res est reformatio communitatis , eò amplius dependet à Deo , & tantò plus necessarium est speciale subsidium directionis , & cooperationis Spiritus S. Hinc maximè intendat orationi diu , noctuque , ut mediante illâ ut fistulâ seu canali , desuper exspectet caelestis gratiae irrigationem pro suo , suorumque subditorum cordibus , & potissimum per orationis devotam & humilem instantiam confidat in divino praesidio , consilio , & auxilio : Nam sine me nihil potestis facere. Joan. 15. 5. Quid juvat plantare , rigare , clamare , sudare , nisi incrementum det Deus ? 1. Cor. 3. Frustra vox mea ad aures vestras loquitur , nisi cor intus à Deo tangatur , ait S. Gregor. Proinde , ad imitationem S. P. N. Francisci (c. 10. vitæ) Sit &*